

1 PŘEPADENÍ

Jednoho dne šel svět do kytek.

Co přesně kolaps vyvolalo, by dneska už sotvakdo dokázal říct. Epidemie, přírodní katastrofa, snad nějaká ošklivá nehoda. Možná globální válka, v níž se jedna strana rozhodla zmáčknout červené tlačítko jako první a otevřela brány pekelné. A třeba to byla směs toho všeho, nešťastná shoda okolností – anebo taky ne.

Kdybyste se na to zeptali různých lidí, dostali byste odpovědi alespoň dvakrát tolik. Koneckonců to bylo úplně jedno. To totiž byla minulost, což ji samo o sobě činilo pro život tady a teď zcela nedůležitou. Kdo chtěl přežít, ten si luxus opojných vzpomínek na dávno zmizelou dobou nemohl dovolit. V kolektivní paměti se jednoduše objevila výrazná dělicí čára. Označovala dobu PŘED a dobu PO.

Každodenní boj o přežití se postaral o to, že dědictví několika tisíciletí lidských dějin se pozůstalým vykouřilo z hlavy téměř beze zbytku. Pád civilizace se bolestně projevil i na stavu lidstva. Během několika let se počet kusů lidského druhu snížil z mnoha miliard na pouhý zlomek původní síly. Sotva byl člověk zdecimován, začala se příroda opět nemilosrdně rozšiřovat a na mnoha místech zcela spolkla to, co údajný pán tvorstva v potu tváře budoval poslední stovky let.

Ti, kteří katastrofu přežili, hledali bezpečí ve skupinách a tvořili malé společnosti. Některé z těchto skupin v chaosu následujících let zanikly, jiné se naopak dokázaly prosadit.

Usídlily se kdesi v opuštěné širé divočině, aby se tam pokusily vzdorovat nebezpečím nové doby.

Svět PO však neměl být místem klidu.

Koneckonců: Člověk přežil.

+++

Eris ležel na břichu v trávě. K očím pozvolna přiložil starý dalekohled. Pravý objektiv přístroje se rozbil už před lety, jinak však dalekohled fungoval výtečně a prokazoval svému urostlému majiteli dobrou službu. Slámově žluté vlasy po ramena byly spleteny do copu a strniště na tvářích napovídalo, jak dlouho se už muž pohybuje v divočině. Byl silný a jeho pohyby svou jistotou prozrazovaly bohaté zkušenosti. Jeho oděv byl poznamenaný pobytem v divočině. Vybledlý a sepraný.

Napravo a nalevo od něj se rozprostíral starodávňý, divoce se ježící les, zatímco přímo před ním podrostem téměř rovně probíhal dlouhý průsek. V době PŘED se zjevně jednalo o jednu z mnoha silnic, které krajinu sevřely jako pavoučí síť. Dnes z ní nezbylo o mnoho víc než popraskané kousky starého asfaltu. Z výmolů a rozevřených prasklin bujely květiny a keře, místy se zdánlivě neproniknutelným povrchem probíly kmeny stromů. Nebylo pochyb, že přírodě bude stačit jen pár let, aby i tato známka někdejší civilizace nadobro zmizela.

Vedle silnice se matně vyjímalo několik vraků aut, napůl pohlčených lesem. Z nich už mezitím nezbylo o mnoho více než rez a zpuchřelý plast, pokrytý mechem a popínavými rostlinami. Tyhle vozy byly dávno nepojízdné a pravděpodobně už před lety z nich někdo ukradl všechny použitelné části.

Eris okulárem přejížděl po silnici. Náhle zpozoroval pohyb. Ustrnul. Prsty hmátl po zvětšovací skličku. Opatrně zaostřil

a skvrny, kterých si prve povšiml, rychle nabraly jasnější obrysy. Z neurčitého mléčného čehosi se stávaly rozpoznatelné tvary.

Asi dva kilometry od něj – jak odhadoval – se pomalu pohybovala karavana.

Eris napočítal půl tuctu těžce ověšených mul, které si to pozvolna štrádovaly vpřed, vedeny čtveřicí lidí. Zaměřil se na tyto lidi a u třech z nich zaregistroval velké střelné zbraně, zatímco čtvrtý člověk, hubený, ba téměř vyzáblý muž, se zdál být neozbrojen. Se vši pravděpodobností šlo o obchodníka a tříčlennou ochranu jeho karavany.

I když trojice působila dojmem schopných a nebezpečných mužů, přece jen bylo jejich počínání neobvyklé. Nikdo, kdo měl alespoň trochu rozumu, by na cestu nevypravil karavanu s tak malým počtem strážců – to muselo být jasné i tomu nej-lakomějšímu obchodníkovi. Šetřit na bezpečnosti karavany znamenalo dávat lehkomyšlně v sázku svůj vlastní život. Eris nakrčil čelo. Standardně se před karavanou pohyboval špeh. Šlo o základní pravidlo – zde však zřejmě neplatilo.

Ještě jednou skepticky přelétl dalekohledem po cestě před skupinou a po okolním lese, žádného ukrytého vyzvědače však neobjevil. Jistě by se našli i schopní lidé, kteří se před zraky pozorovatelů dokázali dobře schovat, Eris však nabyl dojmu, že v tomhle případě neměl někdo zájem vydávat peníze za služby takových profesionálů.

Odložil dalekohled stranou a zavrtěl hlavou, zatímco uvnitř mu rozum pracoval na plné obrátky.

Byli už muži přepadeni, a to, co teď viděl, představovalo jen žalostný zbytek jejich sil? Nebo se v případě obchodníka opravdu jednalo o pitomce, který se rozhodl ušetřit na špatném místě a jenž se teď tak lehkomyšlně pohyboval v čele své skupiny? Eris po chvíli úvah lhostejně pokrčil rameny a od-

plazil se několik stop dozadu. Poté vstal a pospíchal dolů mezi troskami, rozesetými okolo zbořené ruiny mostu, na němž měl svou pozorovatelnu. Běžel směrem ke křoví na okraji staré silnice. Než zmizel v podrostu, mlaskl dvakrát jazykem. Zvuk nedoběhl dál než pár metrů. Odsunul stranou několik větví a jal se klestit cestu hustým křovím. Za chvíli již stál před svými třemi společníky, kteří na něj hleděli v očekávání.

„Vypadá to,“ začal Eris, „že vyměnit část věcí za informace se vyplatilo. Po silnici se opravdu blíží karavana. Šest mul, tři vojáci, jeden obchodník. Žádní špehové, žádné posily.“

„To se mi teda moc nelíbí. Nějak to smrdí,“ zamručel jeden z jeho přátel, vousatý, podsaditý muž, zjevně nejstarší člen skupinky.

Eris přikývl. „Taky se myslím, že to nebude jen tak, Perry. Nikdo, kdo má v hlavě aspoň co by se za nehet vešlo, by necestoval s tak slabou ochranou. Zvlášť s takovým nákladem, pokud to teda je pravda.“

„Nehledejte strašidla, kde nejsou. Možná prostě máme kliku. Takovou šanci má člověk jenom jednou za život,“ promluvil nejmladší společník.

„Co ty, prosím tě, víš o životě, Tylere?“ zamručel Perry. „U kolika přepadení jsi byl? Věř mi: Něco jako štěstí v tomhle světě nenajdeš. Tenhle svět je tvrdej a špinavej. Myslíš, že máš štěstí, a v příští chvíli tě svět spolkně, sežvejká a vyplivne!“

Mladík se kousl do spodního rtu a zlostně po Perrym loupal okem.

„Myslíš si, že já...“ začal temně.

„Co si myslím, je úplně fuk. Slíbil jsem tvojí matce, že na tebe dám pozor, a to znamená i to, že tě nenechám naběhnout přímo do pasti,“ přerušil ho Perry a vyčítavě zvedl ukazováček. Jejich pohledy se setkaly. Starcův tón se změnil jen nepatrně,

ovšem bylo zřejmé, že žádný odpor trpět nehodlá. Mladík se na něj chvíli vzdorovitě díval, načež sklopil zrak k zemi.

„A co myslíš ty?“ Eris se otočil na jedinou ženu v malé skupině.

„Myslím, že tady mladej má v leccems pravdu. Možná je to jednoduše velká šance, bez ohledu na to, co říká Perry. Proč jednoduše nenecháme karavanu přijít blíž a nerozhodnem až potom, co uděláme? Stejně přece musej projít kolem nás.“ S posledními slovy se žena opět otočila, lehla si na břicho a skrze listí se zahleděla směrem k silnici, pušku připravenou.

„Úchvatnej nápad, Sal. A když nás náhodou objevěj a budou mít nervózní prsty, co pak?“

„Co pak? Pak je postřílíme a osprchujem silnici jejich krví. Prosté, ne?“ Sal nadále pevně upírala pohled na silnici.

„Pragmatická jako vždy, Sal. Víš, vlastně jsem dneska vůbec neměl v úmyslu uspořádat krvavou lázeň. Udeřit, chňapnout zboží a zmizet, než vůbec pochopěj, co se stalo.“

Pravdou bylo, že takové plány přepadení vždy komplikovaly. Pravděpodobně by bylo snazší chovat se jako všechny ostatní bandy. Pár kulek, pár mrtvol, žádné otázky. Takto brutální jednání se však Erisovi odjakživa přičilo. Nebyl důvod někoho zabíjet, když se ke zboží mohli dostat i tak. A pokud šlo o něj, chtěl se na sebe moci podívat do zrcadla i za pár let. Pro jeho přátele zřejmě platilo totéž, bez ohledu na jejich řeči.

„Erisi, to je tvůj plán. Dobře ale víš, že když se objeví nějaký zádrhel a stráže budou dělat to, za co jsou placený, mohlo by se při jeho další realizaci objevit pár problémů,“ nadhodila žena.

Eris zavrtěl hlavou. „Nemyslím. Nezapomeň: Nejsme žádní krvežízniví zlodějové. Jsme... nevím. Rozhodli jsme se pro

tohle přepadení, protože zrovna zažíváme těžší chvíle. Nic víc a nic méně.“

„No dobrá. Mně Salin návrh tak strašnej nepříjde. Člověk by si měl vždycky držet všechny možnosti otevřený. A když se hezky plácnem do bláta, však ony nás ty stráže neviděj.“ Perry se poškrábal na bradě. „Žádný strachy, Erisi. Až se dostanou dost blízko, tyhle hezký věcičky je rozptýlej dost na to, aby nám poskytly potřebnej čas.“ A starý muž láskyplně pohládl několik omračujících granátů na svém opasku.

„Jen aby ti při házení neochabla ruka, dědoušku,“ uchechtl se Eris potměšile.

„Neboj. A kdyby ochabla, mohlo by se stát, že jeden z těchhle pašáků úplnou náhodou skončí přímo pod tvejma nohama,“ opáčil Perry suše.

Eris na chvíli mlčky přemítal, než souhlasně kývl. „Tak do toho. Sal, odsud máš na cestu dobrej výhled. Zůstaneš tady. Perry, ty a mladej půjdete přímo naproti, na druhou stranu silnice. Na kraji lesa stojí vrak auta. Tam se schovejte. A dej bacha, aby nás tady Tylerův prst neprozradil předčasně.“ Eris ukázal na mladíkovy pistole. Chlapec se chvíli mrzutě mračil, spolkl však svůj hněv, neboť pohledům Erise a Perryho vzdorovat nedokázal.

„Já zaujmu pozici nahoře na mostě. Udeříme až na znamení, které vám dám – a teprve když budou na naší úrovni. Jasný?“

Perry kývl a naznačil mladíkovi, aby ho následoval, zatímco Sal na znamení souhlasu nastavila optiku své zbraně.

Klapot kopyt nákladních zvířat představoval jediný zvuk, který karavanu provázel. Strážci a obchodník mlčeli a klidně si vykračovali vpřed. Nezdálo se, že by je zajímalo, co se děje okolo silnice nebo za jejich zády. Byla to právě takhle lehk-

myslnost, jež ve světě PO rozhodovala o vítězství a porážce, o životě a smrti.

Kdyby strážci skutečně za něco stáli, rozhlíželi by se, jistě by vyslali špeha a nepochybně by se před ruinou spadlého mostu měli zvlášť na pozoru. Zbořeniště bylo nepřehledné a každému případnému útočníkovi poskytovalo bezpočet možností k úkrytu. Lepší místo na přepadení by se našlo stěží.

Napravo a nalevo od silnice se několik metrů do výšky tyčily zbytky mostu. Vznikl tak průsmyk, jakési hrdlo, kterým bylo nutné vést zvířata zvlášť opatrně.

Obchodník se asi padesát kroků před překážkou zastavil a dal strážím několik úsečných rozkazů. Následně se sám chopil první muly a na provazu ji vedl k ruinám.

Eris si všiml, že se ho začalo zmocňovat staré známé napětí. To bylo dobré znamení, po všech těch letech. Tělo se připravovalo na nadcházející chvíle, mysl se koncentrovala. Čím déle neobratné počínání karavany pozoroval, tím méně mu napětí přišlo nutné. Strážci vedli muly za svým vůdcem, až se dostali téměř ke zúžení. Tudy mohlo jít vždy jen jedno zvíře a jeden člověk ho musel vést. Zatímco obchodník vyrazil jako první, připravili se strážci, aby ho mohli následovat se zbylými mulami.

Eris se opatrně doplazel k okraji mostního pilíře. Nahlížel přes okraj zvětralého betonu, přes zrezlé a zprohýbané kovové tyče, a všiml si, že obchodník se pod ním dostal téměř na jeho úroveň. Viděl, že strážce nadále čekají před ruinami – kdoví na co. Počínají si vážně jako amatéři, uvažoval Eris s posměchem. Opatrně zalezl zpět do krytu, zavřel oči, zhluboka se nadechl a počítal sekundy. Z nenadání prudce vyskočil a plnou vahou přistál na nic netušící oběti.

Náraz oba muže strhl k zemi, až tupě udeřili o asfalt. Mula se zarazila, zacouvala o půl metru, vztyčila uši a začala otravně ryčet.

Úder obchodníka omráčil. Eris hravě setřásl jeho chabý odpor a vytasil revolver. S povzdechem se postavil na nohy a vytáhl za límec i zmateného muže. Ten se zapotácel a zůstal nejistě stát.

Příšerné řehtání muly muselo mezitím zalarmovat stráže. I přes odřeniny, které si svou divokou akcí přivodil, neztrácel Eris čas. Přiložil obchodníkovi revolver na záda a mezi troskami ho tlačil zpět směrem k eskortě.

Strážci karavany třímali své zbraně a už se tlačili k průchodu, když spatřili Erise i s obchodníkem. Zarazili se a zamířili na něj. On však před sebou dosud otupělého obchodníka držel jako lidský štít. V pohledech stráží četl nejistotu. Pochyby však ucítil i on sám. Takhle situace byla nebezpečnější, než předpokládal. Amatéři dokázali být v podobných chvílích nevypočitatelní. Odkudsi zazněl výstřel a asfalt před nohama stráží zapraskal. Šlo jasně o práci Sal, která ze svého úkrytu dokázala přesně zamířit. Muži poskočili zpět a vyděšeně se rozhlíželi do všech stran.

„Všechno se může obejít i bez mrtvol,“ zamručel Eris obchodníkovi do ucha.

Ten omámeně kývl a zamrkal. Z rány na čele mu do očí stékal tenký pramínek krve a napůl ho oslepoval.

„Dělejte, co řekne,“ zakrákal obchodník s námahou.

„Ale Thomasi...“ zavolal jeden ze strážců.

„Sakra!“ zasyčel obchodník. „Dělejte, co řekne!“

Eris Thomase držel za rameno, zatímco revolverem mířil na znejistělé muže. „Zahodte flinty. A pak hezky pomalu, krok za krokem támhle k lesu. Tam k tomu vraku.“

Muži na vykonání rozkazu potřebovali o chvíli déle, než bylo záhodno, a tak nad jejich hlavami prosvištěla další kulka ze Saliny pušky.

„Tak bude to?“ zavrčel Eris.

Nakonec své zbraně zahodili na zem, zvedli ruce nad hlavu a pomalu klopýtali k vraku. Když už byli téměř u auta, vyloupili se ze stínu Perry a mladík s prsty na spoušti.

„Perry, budeš tak hodnej?“ zavolal Eris na starce, zatímco Thomase nevybíravě popoháněl směrem ke zvířatům.

„S radostí!“ odpověděl stařec a vykročil k mužům, zatímco mladík na ně mířil svými pistolemi.

„Hele, není to osobní,“ začal Perry a výhrůžně zamával svou starou brokovnicí, „ale koukejte si teď svlíknout kalhoty až ke kotníkům a lehněte si na břicho. Jasný?“

Trojice strážců neochotně uposlechla.

Eris s Thomasem mezitím došli až k mulám. „Zaslechl jsem, že vezete léky. Kdepak je máte?“

Obchodník nemotorně přikročil k jednomu ze zvířat a začal se hrabat v sedlových brašnách. O chvíli později vytáhl plastový pytlík a zamával jím Erisovi před očima.

„Děláš si ze mě prdel, ne? To je jako všechno? To jsou obvyklé zásoby, jaký má u sebe každá normální karavana.“ Eris zvedl revolver a zamířil jím na mužovu hrud. „Když chytněš kulku, budu moct v klidu hledat sám. Jen mi to možná bude trvat dýl.“

„To je všechno!“ zapřísahal se Thomas a nervózně přitom švihl očima do strany. Jeho pohled trval o zlomek sekundy déle, než by bylo obvyklé. Eris to zachytil a křivě se usklíbl. „No, jestli to je tak, pak určitě nebudeš mít nic proti, abysme se podívali do ostatních brašen, co?“ Ukázal na zvíře, ke kterému prve zaběhl obchodníkův pohled. Thomas ustrnul a rozhořče-

ně na Erise pohlédl. Jeho rty se pohnuly, žádná hláska z nich však nevyšla. Následně váhavě kývl a rezignovaně přistoupil ke druhému zvířeti.

„Vidíš, že to jde. Proč to nemohlo být hned?“ glosoval Eris dění, zatímco očima zkontroloval Perryho a mladíka. Zdálo se, že mají vše pod kontrolou. Po Sal naopak nebylo ani vidu, ani slechu. Zřejmě nadále ležela na místě a pozorovala celou scénu přes zaměřovač. Obchodník otevřel roztřesenýma rukama brašny a jal se v nich přehrabovat. Objevily se především hromady krámů, které snad pro někoho mohly být zajímavé, pro Erise a jeho společníky však absolutně postrádaly význam. Nakonec muž vytáhl další plastový sáček. Zdálo se, že obsahuje standardní elektroodpad, který bylo možné nalézt všude. Malé součástky, desky, moduly. Proč byl tedy obchodník tak nervózní?

„To nemyslíš vážně? To seš tak posranej kvůli tomuhle šrotu?“ Eris muži sáček vytrhl a přitom na něj nadále mířil revolverem. Zvědavě pytlík obracel v levé dlani, ohmatával ho a pokoušel se v něm rozeznat něco zvláštního. Těmto věcem však nerozuměl – jako většina lidí – a tak pro něj nepředstavovaly nic než šrot.

„To mi teda řekni, co na těchhle věcech má bejt tak zajímavýho. A nezkoušej mi lhát. Nedělals kolem toho takový cavyky pro nic za nic.“

„Já... já fakt netuším,“ pravil Thomas a otřel si z tváře krev. „Ani to nejsou moje věci. Dostal jsem je v jedný osadě a mám je donýst do další. Slíbili mi za to celý jmění. A hrozili, že mi zlámou všechny kosti, když ty věci zmizěj!“

„Takže to jsou důležitý věci. Drahý věci. Věci, za který by některý lidi zaplatili pěknou sumu, co?“

Obchodník váhavě přikývl.

„Krása. Sice tomuhle nerozumím, ale jestli to je tak, jak říkáš, pak se nám to určitě podaří někde udat. A pokud jde o tebe a tvoje strážce, mám pro tebe tři rady. Za prvý: Příště neškudli a najmi si jich víc. To lidi jako my zastraší. Za druhý: Posílej napřed špeha. Pokud za něco stojí, tak lidi jako my objeví. A za třetí: Jestli to je tak, jak povídáš, pak by ses těmhle končinám měl v zájmu svý vlastní bezpečnosti vyhejbat obloukem. Byla by škoda, kdyby se ti stalo něco ošklivýho.“ Eris s úsměvem poplácal muže po rameni.

„Buď rád,“ dodal rozpustile. „Cesta je dlouhá a já jsem ti trochu ulehčil.“

+++

Uběhlo několik minut, než se strážce znovu posbíraly. Muži si mlčky vzali zpět své zbraně a posháněli dohromady muly. Eris a jeho společníci je na rozloučenou rozehnali na všechny strany. Trvalo dobrou hodinu, než eskorta zatvrzelá zvířata znovu přivedla k mostu.

Thomas se z přepadení stále ještě zcela nevzpamatoval a nyní, když už z jeho těla vyprchal adrenalin, se cítil nejen slabý, nýbrž i bezmocný a vzteklý. Navíc se ozvaly všechny pohmožděninny a na pravou nohu nemohl naplno došlápnout. Zranil se vážněji, než si myslel. V lebce se mu usadila tupá bolest, rána však alespoň přestala krváčet. Zatímco jeho přátelé naháněli muly, podařilo se mu improvizovaně si zavázat hlavu. Nejprve se na své společníky obořil a nechal se strhnout k nadávkám do zbytečných bastardů, po chvíli se ale jeho hněv utišil. Koneckonců nešlo o nějaké žoldáky, nýbrž o jeho přátele. Došlo mu, že je vzteklý sám na sebe víc než na kohokoliv jiného. Vztekly, že s sebou nevzal víc strážů – příležitost k tomu rozhodně měl. Vztekly, že tu lákavou nabídku

od onoho podivína vůbec přijímal a přibral ty proklaté paměti. A především vzteklý, že právě jeho nervozita tomu zbojníkovi poskytla rozhodující indicii.

Nic z toho však nepomáhalo. Thomas se musel rozhodnout. Nikdo z toho nic neměl, když karavana jen tak tábořila na silnici uprostřed země nikoho, na kilometry vzdálená od nejbližší osady. Přemítal o posledních slovech urostlého lupiče. Zřejmě bude skutečně nejlepší změnit původní plán a vydat se jiným směrem. Přece jen z přepadení vyvázl živý a neměl zájem na tom, aby se tento stav brzy změnil.

S povzdechem se zvedl na nohy a zavolal si eskortu. „To by bylo, chlapci,“ pravil. „Otáčíme se.“

„Budou se ptát,“ mínil jeden z jeho společníků. „A vysmějou se nám.“

„To je asi ten nejmenší problém,“ odvětil Thomas. „Doufejme, že to pozdvižení nepřilákalo další mrchožrouty.“

Ačkoliv se obloha zatáhla, byl Thomas od hlavy k patě zbrocený potem. Krevní oběh mu dával zabrat a doba, po které se karavana pokaždé musela zastavit, aby si odpočal, se neustále zkracovala. Každý krok ho bolel a kotník mu mezitím celý otekl. Alespoň zatím však mohl ještě chodit.

Několikrát si pohrával s myšlenkou, že na jednu z mul naloží sám sebe, avšak pokaždé ji zavrhl. Zvířata byla obtěžkána na hranici své nosnosti, takže by nutně musel zahodit část zboží, a to se mu vůbec nezamlouvalo. Jistě, bylo by možné rozdělit část nákladu mezi své přátele, ovšem jakkoliv o tom přemýšlel, vždy došel k závěru, že by něco z věcí musel nechat v pustině. Ty věci jsou nenahraditelné, přemítal. Vyvrtnutý kotník se zahojí.

Nejprve na Erise a jeho bandu nadával jen v duchu, poté si začal tiše spílat pod vousy, a nakonec na ně láteřil nahlas,

zatímco se plížil metr za metrem a všechny jen zdržoval. Samozřejmě vzali i lékárníčku. Tablety měly pro všechny osady neuvěřitelnou cenu, a navíc byly lehké na převoz. Bohužel přesně z toho důvodu spolu s municí, zbraněmi, cigaretami a kávou představovaly zvlášť vítanou kořist pro všechny lupiče.

Obchodník pohlédl na své kumpány. Alespoň jim mohl důvěřovat, že při něm budou věrně stát a nadále se řídit jeho příkazy. Kdyby šlo o zcela náhodný vztah, asi by už bývali byli pryč. Případně, jak se o žoldácích doslechl, by mu setnuli hlavu a odkráčeli spolu s mulami i s naloženými věcmi. Tahle myšlenka mu dodala nové odvahy a trochu ho rozveselila.

„Sundejte z téhle muly náklad,“ rozhodl nakonec. „Co půjde, naložte zbylým zvířatům a zbytek vezměte do batohů. Koukněte se, co můžete postrádat.“

Po chvíli karavana opět zčerstva vyrazila. Thomas seděl na posledním zvířeti a pokoušel se držet rovnováhu, což kvůli absenci sedla a dunění v hlavě představovalo náročný výkon. Cítil se teď každopádně lépe a nemusel každých pár minut bojovat s hvězdičkami před očima.

Dva z ozbrojenců nyní pochodovali na špici karavany, zatímco třetí kráčel vzadu, a měl tak Thomase neustále na očích. Muly klidně šlapaly dál. Když všechno vyjde a oni půjdou i přes noc, mohli by se do osady dostat už zrána. Thomas si byl stále jistější, že rozhodl správně a že návrat do ochranné náruče osady představoval za stávající situace nejlepší možnost. Všichni byli po přepadení napjatí a uklidní se až ve chvíli, kdy se pořádně vyspí.

Náhle zazněla rána. Thomas sebou trhl. V příští chvíli se jeden z jeho přátel zhroutil k zemi, aniž by při tom byl jen vzdychl. Thomasovy ruce sevřely uzdu muly. Zmateně se rozhlížel.

Všude jen les. Zeď ze zeleně a hnědi, v níž se beznadějně ztrácely veškeré kontury. Útočníka nebylo nikde vidět.

Druhý strážce na špici spěšně sáhl po zbrani a právě ji zdvíhal k rameni, když se ozvala další rána. Muž se sesunul k zemi a puška mu odskočila stranou.

Třetí vytasil pistoli a dlouhými skoky vyrazil směrem k okraji lesa. Urazil tři nebo čtyři metry, když to znovu třeslo. Kulka ho zasáhla uprostřed pohybu, takže těžce padl na asfalt, ještě se párkrát pootočil, a nakonec zůstal nehybně ležet.

Thomas vyhrkl nadávku a vší silou zatahal za uzdu vzpínajícího se a řvoucího zvířete, takže se mu podařilo ho otočit. Lýtka přitiskl na boky muly a hrubým násilím ji hnal pryč. Mula vyrazila vpřed. Thomas se přiskrčil, aby skýtal co možná nejmenší cíl.

Zazněl čtvrtý výstřel. V očekávání prudké bolesti zavřel oči, avšak namísto toho zakvílela mula, zasažena do boku. Zapotácela se a klesla k zemi. Thomas sklouzl z jejího hřbetu a tvrdě přistál hlavou na asfaltu. Bolesti povolily, děsivé obrazy vbledly a téměř okamžitě ho zahalila konejšivá černota.

Zpět do reality se vracel jen neochotně. Lebka mu duněla víc než dřív, zatímco zbytek jeho těla se pomalu, ale jistě připojoval k řezavé symfonii bolesti. V ústech cítil pachutí krve a pravé oko měl silně oteklé.

Chtěl zvednout ruku, aby si prohmatal svou zuboženou tvář, nedokázal se však pohnout. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že si nic nezlomil, nýbrž že mu obě ruce někdo spoutal. Pokusil se pohnout nohama, ovšem s úlekem zjistil, že mu někdo svázal i kotníky. Srdce mu počalo divoce tlouct, adrenalin zaplavil tělo a on lapal po dechu ve snaze potlačit vzrůstající

paniku. Navzdory bolestem se pokoušel alespoň otevřít oči, aby zjistil, v jaké situaci se nachází.

Seděl zády ke stromu, ruce svázaný okolo kmene. Nohy mu někdo omotal kabelem.

Pokusil se otočit hlavu, aby viděl něco ze svého okolí, ovšem záhy se přihlásila jeho dunící lebka. Jako dravá vlna ho zalila nevolnost a on se dávivě pozvracel. Hlava mu vyčerpáním klesla na hrud'. Znovu ztratil vědomí.

„Hej, spáči, vstávat!“ slyšel někoho krákat, když se probral z bezvědomí.

Hrubá ruka mu nešetrně přejela po tváři. Dunění v jeho hlavě už zaznívalo jen tupě a jaksi zdálky, ač stále nezmizelo docela. Když rozpité stíny pomalu nabraly jasnější obrysy a složily se v jeden obraz, uviděl před sebou tvrdý, výrazný obličej jakéhosi muže, který dřepěl vedle a díval se na něj. Zlé, chladné oči. Ve šklebu, jaký dosud viděl jen u dravých zvířat, spatřil vyceněné zuby. Thomas neměl nejmenších pochyb o tom, jak se následující rozhovor bude vyvíjet.

„Kdo jsi?“ zamumlal s obtížemi.

„To ti může být jedno. To já mám pár otázek na tebe,“ opáčil muž a posadil se do suchého listí.

„Máš moji karavanu. Všechno, co mám. Víc ti nabídnout nemůžu.“

„Ty krámy mě nezajímaj,“ zabručel ten druhý. „Jde mi o něco jinýho. Slyšel jsem, že to vezeš ty, ale nikde jsem to nenašel.“

Thomas okamžitě věděl, co muž hledá. Spěšně zavrtěl hlavou a chystal se k odpovědi, ovšem muži se jeho reakce zřejmě nelíbila. Důrazně a s posměšným úšklebkem ohmatal Thomasův oteklý kotník. Thomas zakňučel bolestí.

„Zkus to znova,“ vybídl ho neznámý.

„Jo... jo. Ty paměti, že?“ vydusil ze sebe Thomas, když se znovu nadechl.

„Přesně ty. Kams je schoval?“

„Nemám je.“ V očekávání další bolesti obchodník preventivně skouzl, avšak tentokrát mu neznámý nic neudělal.

„Nemáš? A kdepak jsou?“

„Ukradeny.“

„Cože?“ zasyčel muž a výhrůžně pozvedl sevřenou pěst.

„Jo, ukradeny, přísahám!“ zajíkl se Thomas. Nakrčil se před hrozícím úderem, který měl dopadnout každou chvíli. Nestalo se tak.

„Tak mluv, sakra!“ zavrčel muž s rukou stále ještě pozdviženou.

„Přepadli nás před pár hodinama. Tři, možná čtyři útočníci. O pár kilometrů dál, je tam starej most. Tam na nás čekali.“

Neznámý tiše zanadával a praštil Thomase do stehna. Obchodník zasténal bolestí a cítil v sobě žhnoucí nenávist vůči tomu parchantovi.

„Dobrá. Budu upřímněj,“ pravil jeho trýznitel. „Živej z toho nevyjdeš. Je ale jenom na tobě, jestli to bude rychlý, nebo pomalý, rozumíš? Budu od tebe potřebovat pár odpovědí.“

+++

Skupina postupovala ve volné formaci podrostem, když se lesem rozezněly výstřely. Instinktivně všichni skočili do úkrytu, než jim došlo, že střelec nemířil na ně a že se k nim jen donesla jakási vzdálená ozvěna. Eris se rozhlédl a pokusil se rozeznat, odkud ty rány přišly, nic však nevypátral. Orientace podle zvuku uprostřed lesa nepatřila k jeho silným stránkám a on upřímně pochyboval, že by to zvládl vůbec někdo. Kromě Sal. Tázavě pohlédl jejím směrem. Měla zavřené oči, zaklonila

hlavu a soustředěně naslouchala zvukům divočiny. Po několika vteřinách otevřela oči a ukázala určitým směrem. Pokud se Eris nemýlil, ležela tím směrem silnice.

Poté co se vypořádali s karavanou, stáhli se dobrý kilometr dál do lesa a následně se velkým obloukem obrátili na západ. Nyní se pohybovali přibližně paralelně se silnicí. Sice tak nepostupovali úplně nejrychleji, zato se však vyhnuli otevřenější a potenciálně nebezpečnější krajině. Putující skupinka vřdycky vábila nejrůznější lidi. A Eris se rozhodl klidit nepříjemnostem prozatím z cesty. Chtěl s ostatními co nejdříve dorazit do nejbližší osady.

„Šlo to od silnice,“ okomentoval Perry výstřely a vyřkl tak něco, co už mezitím všem došlo. Eris souhlasně přikývl.

„Co se tam asi stalo?“ zeptal se Tyler váhavě.

„Myslím, že tam někdo přepadl další karavanu. Nebo si někdo zkusí ulovit večeri,“ pronesla Sal.

Eris zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Na silnici žádná další karavana nebyla. A kdo trochu rozumí lovu, ten čtyři rány nepotřebuje.“

„Tak co teda?“ zeptal se mladík zvědavě.

„Co bys řekl, chlapče? Někdo se rozhodl do toho about pořádně a naši karavanu si vzít celou. Zřejmě týpci bez kousku cti, ne jako my. Ti se s tím nebudou párat a sejmou všechny takhle,“ Perry luskl prsty a s námahou se zvedl ze svého úkrytu.

„Vypadá to tak,“ zamumlal Eris a také se postavil. „Tři strážě a jeden obchodník. Čtyři výstřely. Všechna čest.“

Sal vyskočila na nohy. „To zas takový umění není, když si vzpomenu, jak se chovali. To by zvládl i tady mladej,“ pravila popuzeně.

Eris mávl rukou. „Pro mě za mě. Myslím, že bysme to měli obhlédnout.“

Perry rozzlobeně zavrtěl hlavou. „To snad nemyslíš vážně, Erisi! Měl bys bejt rád, že jsme ze silnice pryč. Kromě toho to už není daleko k nejbližší osadě. Ať se tam stalo cokoliv, nás se to v nejmenším netýká.“

„Myslím to naprosto vážně, Perry. Pokud ta karavana padla do rukou nějaký bandě, pak bysme měli bejt opatrný. Nemám chuť takovej m týpkům vběhnout do náručí. To by snadno mohla týct krev. Proto bysme si měli zjistit, co to bylo, a udržet si bezpečnej odstup. Tady v lese ale mašírujem naslepo.“

Sal kývla na souhlas. „Eris má pravdu, Perry. Pokud jich je pět nebo šest, nebudeme s nima mít velký problémy. Pokud jich je ale víc, mohlo by nečekaný setkání skončit dost ošklivě. Takže bude lepší se kouknout a případně zůstat v úkrytu. Jakej to bude rozdíl, jestli se do osady dostanem zejtra, nebo za dva dny?“

Perry se poškrábal na bradě. „Hodně velkej. Na rozdíl od vašich kostí volaj ty moje po pořádný posteli...“

„No tak, dědo!“ zasmála se Sal. Perry se ušklíbl a pak s povzdechem přikývl.

Nejmłodší společník nejevil chuť se na jejich rozhovoru podílet. Ostatně bylo tak nějak zjevné, že jeho názor zde velkou váhu nemá.

„Tak dobrá. Zpátky k silnici. Sal, ty půjdeš sama a my ostatní za tebou. Kdyby něco, dej obvyklý znamení. Všechno ostatní budeme řešit pak.“

Eris vyhlédl zpoza ztrouchnivělého padlého kmene a přiložil k očím dalekohled. Měl odsud dobrý výhled na rovnou silnici, překáželo mu jen pár stromků a keřů. Zaprášeným okulárem zahlédl tři mrtvé strážce. Jeho pozornost však vzbudilo něco zcela jiného. Zdálo se, že náklad někdo prohrabal

a rozházel kolem, po mulách se ale slehla zem. Eris si soustředěně navlhčil rty a prohlédl si scénu ještě jednou a pozorněji. Soustředil se na celou oblast. Několik metrů za mrtvolami našel, co hledal. Kus zpátky ležela na silnici mula, zjevně zastřelená. Eris sjel pohledem k mrtvolám a vzápětí zaznamenal pohyb. Opatrně změnil zaostření. Na kraji lesa se, ukryté mezi keři, vesele páslo jedno ze zvířat, jako by se nic nestalo.

Eris odtáhl dalekohled od očí, znovu zalezl do lesního stínu a obrátil se k ostatním. „Divný..“ okomentoval svá pozorování, zatímco Perry a Tyler se na něj tázavě dívali. Eris ještě chvíli přemýšlel a následně začal vysvětlovat.

„Opravdu to vypadá, jako by měl někdo spadeno na naši karavanu. Ty tři strážci ležej mrtvý na silnici, jedna z mul to taky dostala. Ale náš obchodníček zmizel beze stopy. Navíc se zdá, že ta banda neměla moc velkej zájem o zboží. Váří se roztahaný po zemi. Těžko říct, jestli něco chybí. Muly si taky nevzali. Aspoň jedna z nich se s pitomým výrazem pase jen kousek vedle mrtvol.“

„A co teď?“ vyhrkl Tyler. Perry mladíkovi položil ruku na rameno na znamení, aby mlčel.

„Podívám se na to zblízka,“ rozhodl Eris. „Perry, ty a Tyler mi budete z křoví krejt záda.“

Shodil z ramen batoh a zbavil se vši zátěže. Perry a Tyler si věci rozdělili mezi sebou a poté všichni tři v podřepu vyrazili k okraji lesa. Když byli na místě, mlaskl Eris dvakrát jazykem. Odkudsi se Sal zahlásila týmž signálem. Eris spokojeně kývl. Byl to uklidňující pocit, že nad ním ostřelovačka drží ochrannou ruku. Vytáhl revolver, automaticky zkontroloval komory a vylezl na silnici.

U první mrtvoly se na chvíli zastavil. Muž ležel v kaluži krve. Smrt mu přivodil zásah do krku. Pistoli stále ještě svíral

v ruce, oči rozevřené dokořán. Zjevně se ve chvíli skonu snažil uprchnout do lesa.

Erisův pohled se zastavil na jeho nohách. Boty zůstaly nedotčeny. Pořádné boty měly na tomto světě ohromnou cenu a v nejbližší osadě by se za ně dal utržit majlant. Jaký zloděj by si nechal ujít takovou kořist? Rozhodl se do mužových kapes nahlédnout později a pospíšil si k další zastávce, kterou představoval náklad, rozházený všude kolem.

Ve všech těch věcech nedokázal postřehnout žádný smysl. Zdálo se, že někdo zavazadla strhal z mul a divoce je rozhrabal. Plastikové sáčky a svazky byly rozervány a roztahány po okolí. I tento chaos se Eris rozhodl prozkoumat později. Dokráčel ke zbylým mrtvolám na začátku tohoto skromného bitevního pole.

Oba žoldáci leželi jen několik metrů od sebe. První z nich zřejmě padl tam, kde stál. Velká, rudá skvrna na hrudi prozrazovala místo zásahu. Nestačil si ani odjistit zbraň. Zřejmě byl zabit jako první. Druhý muž skýtal otřesný pohled. Kulka ho zasáhla do oblasti žaludku. Krvavá stopa ukazovala, že se po zásahu ještě hýbal. Hrozná nebyla sama krev nebo smrdutá obří díra v břiše, ale ustrnulé ruce, kterými se zjevně snažil zastavit krvácení. A také jeho mrtvé, doširoka otevřené oči, které jako by prosily o milost.

Hlasité zarehtání muly způsobilo, že sebou Eris polekaně trhnul, revolver připraven ke střelbě. Mula ho objevila a rozhodla se ho pozdravit. Eris zvíře tiše prokrel a rychle se rozhlížel, zdali zvuk nezalarmoval i někoho jiného. Když si byl jist, že si ho nikdo ne všiml, spěchal za ostatními a řekl jim, co viděl. Mezitím se k nim přidala i Sal. Eris zakončil své vyprávění. „Sal, ty budeš kluky odsud krejť. Vy půjdete a posbíráte všechno, co by se nám mohlo hodit. Myslím, že jsem viděl

i nějakej alkohol. A vezměte tu mulu. Nebudeme se muset tahat s batohama. Já se budu držet v křoví a trochu se tu porozhlídnu. Třeba narazím na stopu našeho obchodníka.“

„Nebo vběhneš do náručí těm, kdo to tady maj na svědomí,“ rýpla si Sal.

„Žádný strachy. Budu opatrněj a nenechám se střelit do zadku,“ ušklíbl se Eris. Žena cosi zamručela, ale také se usmála. „Prostě na sebe dávej pozor. Nemůžu bejt na dvou místech naráz.“

Eris se na chvíli zamyslel, jestli v jejím hlase zaslechl skutečnou starost.

Se zbraní v ruce vyrazil podrostem. Každých pár metrů se zastavil a naslouchal. Takto pročesal les i na druhé straně silnice.

Náhle zaslechl jakýsi zvuk. Zarazil se a se zavřenýma očima se soustředěně zaposlouchal. Uslyšel to znovu. A znovu. Potřeboval několik vteřin, než zvuk dokázal zařadit. Šlo o nepravidelné, sípavé oddechy. Mezi ně se mísilo tiché sténání.

Opatrně odhrnul větve stranou. Před sebou uviděl plochou úžlabinu. Na jejím druhém konci se zvedal strom, u jehož kmene kdosi seděl. Eris Thomase okamžitě poznal. Viděl, že je spután, a hbitýma očima se rozhlížel po někom dalším. Kromě několika stop v prohlubni však nikoho neviděl.

Obchodník byl v děsivém stavu. Provizorní obvaz na hlavě se zbarvil do ruda, tvář se změnila v přehlídku podlitin a ran. Hlava mu ležela na hrudi. Jen lehké, nepravidelné pohyby hrudníku prozrazovaly, že muž stále ještě žije. Někdo z něj strhl potrhanou košili. Horní polovinou těla se táhla síť zubatých zářezů. Žádný z nich nebyl dost hluboký, aby ho ohrozil na životě, všechny ho však musely příšerně bolet. Na jeho stehně zela hluboká rána.